

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2016-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KECKA, s. r. o., Okružná 3239, Modra, zastúpenej Advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marcel Vasilišin LLM, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 117/2014 zo 4. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KECKA, s. r. o, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DANE A 1, s. r. o., toho času KECKA, s. r. o. (ďalej aj „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 117/2014 zo 4. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení navrhovateľky v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 1 S 117/2014 bola účastníčkou konania o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

V úvode sťažnosti sťažovateľka, poukazujúc na skutkové okolnosti prípadu, uvádza, že jej Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) rozhodnutím z 11. apríla 2014 doručeným 23. apríla 2014 uložil povinnosť zložiť zábezpeku vo výške 340 000 eur. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie elektronickými prostriedkami 30. apríla 2014 na e-mail daňového úradu, v elektronickej forme a s doplnením podania v listinnej forme poštou doručenou daňovému úradu 2. mája 2015, čo však daňový úrad odmietol s odôvodnením, že hoci bolo odvolanie podané v zákonnej lehote, nebolo podané do elektronickej podateľne podľa § 13 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože sťažovateľka ako platca dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) mala zákonnú povinnosť podávať odvolanie výlučne cez portál verejnej správy podľa § 13 ods. 5 daňového poriadku.

Ako ďalej sťažovateľka uvádza, podľa názoru daňového úradu tento formálny nedostatok podania nebolo možné žiadnym spôsobom zhojiť tak, ako to je v ostatných konaniach pred orgánmi verejnej moci.

Predmetné oznámenie č. 9103309/5/1901167/2014/Pešk zo 14. mája 2014 bolo sťažovateľke doručené 19. mája 2014. Daňový úrad s ohľadom na uvedené považoval vydané rozhodnutie č. 9103309/5/1471101/2014 z 11. apríla 2014 za právoplatné a odmietol ho preskúmať. Hoci sťažovateľka proti uvedenému postupu daňovému úradu doručila e-mailom 13. júna 2014 (a následne 17. júna 2014 v písomnej podobe poštou) sťažnosť, daňový úrad na sťažnosť podľa tvrdení sťažovateľky nereagoval, nijako ju nevybavil a sťažovateľka bola nútená obrátiť sa s ochranou svojich ústavných práv na všeobecný súd.

Krajský súd po podaní žaloby zo strany sťažovateľky žalobu proti postupu daňového úradu zamietol ako nedôvodnú, postupujúc podľa § 250v ods. 4 Občianskeho súdneho

poriadku (ďalej aj „OSP“) a dôvodiac, že v danej veci neboli splnené podmienky definičných znakov nezákonného zásahu. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd navyše nevyhovel jej požiadavke na prerušenie konania a podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie z dôvodu, že v danom prípade nejde o prípad obligatórneho konania o predbežnej otázke, t. j. nejde o súd rozhodujúci v poslednom stupni a nejde ani o posúdenie platnosti práva Európskej únie.

3. Sťažovateľka ďalej dodáva, že krajský súd porušil jej právo na prístup k súdu, keďže jej žalobu zamietol z dôvodu, že sa nemala domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom žaloby o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

V kontexte zmieneného sťažovateľka zastáva názor, že «... v uvedenej veci, keď daňový úrad odmietol akceptovať podané odvolanie, musí existovať možnosť obrátiť sa na súd v rámci inštitútu správneho súdnictva, a musí ísť jedine o piatu hlavu piatej časti OSP, t. j. o žalobu o nezákonný zásah. ...

Existencia rozhodnutia správneho orgánu je conditio sine qua non možnosti postupovať podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Sťažovateľ však žalobou nenapáda žiadne rozhodnutie, ale napáda neakceptáciu odvolania voči rozhodnutiu daňového úradu zo strany daňového úradu. Sťažovateľ požaduje, aby daňový úrad podané odvolanie vzal na vedomie a buď ho považoval za riadne doručené alebo v zmysle § 13 ods. 8 DP vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov odvolania. Voči rozhodnutiu daňového úradu by takáto žaloba bola neprípustná pre rozpor s § 247 ods. 2 OSP.

Ak teda nie je možné domáhať sa súdnej ochrany podľa druhej hlavy (rozpor s § 247 ods. 2 OSP), a nie je to možné ani podľa tretej hlavy (rozpor s § 250l ods. 1 OSP) a nedá sa hovoriť ani o nečinnosti daňového úradu v zmysle § 250t OSP (nakoľko ten sťažovateľovi jasne oznámil, že podané odvolanie nepovažuje za doručené a nebude sa ním nikdy zaoberať), zostala sťažovateľovi otvorená jediná možnosť ako sa domáhať súdnej ochrany, a to práve podanie žaloby podľa piatej časti piatej hlavy OSP. Nakoľko porušiteľ v rozsudku žalobu podanú na základe § 250v OSP zamietol, nemal by sťažovateľ už iné možnosti domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou.

Máme teda za to, že porušiteľ nezákonným spôsobom zamietol žalobu a tým porušil právo sťažovateľa na prístup k súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Pre úplnosť dodávame, že ak sťažovateľ (sťažovateľka pravdepodobne mylne uviedla „sťažovateľ“ namiesto „porušiteľ“, pozn.) zamietol žalobu nie z dôvodu, že bola použitá zlá hlava piatej časti OSP, ale že zásah daňového úradu považoval za zákonný, nemožno to z odôvodnenia rozsudku riadne vyčítať, t. j. takýto záver nie je dostatočne odôvodnený. A to aj vzhľadom na množstvo dôvodov, ktoré boli uvedené v žalobe, v ktorých sťažovateľ podával argumenty, ktorými preukazoval nezákonnosť zásahu daňového úradu.».

4. V závere sťažnosti sťažovateľka poznamenáva, že „... z oznámenia daňového úradu vyplýva, že nerešpektuje odvolanie sťažovateľa a považuje prvostupňové rozhodnutie za konečné a právoplatné. Takým stanoviskom je vážne obmedzené ústavné právo sťažovateľa na spravodlivý proces v časti práva domáhať sa preskúmania prvoinštančného rozhodnutia a vôbec práva na spravodlivosť, ktorá je týmto odmietnutá. ...

V predmetnom konaní daňový úrad zdôvodnil svoje stanovisko len tým, že odmietnutie má byť dôsledkom porušenia povinnosti podľa § 14 ods. 1 DP, pričom podľa neho nie je možná sanácia podania podľa § 13 ods. 6 DP, ani výzva na odstránenie nedostatkov podľa § 13 ods. 8 DP.

Ustanovenie § 14 ods. 1 DP nechráni žiadne ústavné právo. Je len vyjadrením práva štátu na efektívnu správu financií, t. j. na šetrenie nákladov na komunikácii a času pri vybavení podania. Bez ohľadu na akékoľvek ďalšie argumenty k tejto povinnosti podľa sťažovateľa platí, že jej výkon nemôže obmedziť ústavné práva, keďže majú vyššiu právnu silu a chránia vyššie spoločenské hodnoty.

Porušovateľ nielenže svojimi rozsudkami chráni porušovanie ústavné právo sťažovateľa na dvojinštančnosť konania, ale ešte aj nesprávne vykladá zákonné dôvody zamietnutia žalôb. Také obmedzenie je podľa sťažovateľa nevyhnutne porušením ústavných práv.

Považujeme za podstatné zdôrazniť, že daňový úrad mal odvolanie k dispozícii v zákonnej lehote (potvrďuje to oznámením o odmietnutí) a toto odvolanie obsahuje podrobné dôvody a právnu argumentáciu, pre ktoré možno považovať napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Porušovateľ mal o tomto vedomosť, a kvôli čisto formálnemu výkladu piatej hlavy piatej časti OSP zamietol žalobu sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal tým, či nie sú postupom daňového úradu porušené ústavné práva sťažovateľa

na spravodlivý proces, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj zásada dvojinštančnosti konania. S týmto vedomím napriek tomu chráni značné porušovanie práva zo strany daňového úradu. Takýto prístup je podľa nás už len z faktického pohľadu nezlučiteľný s princípom spravodlivého procesu.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Bratislava rozsudkom sp. zn. 1 S 117/2014 zo dňa 04.12.2014 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu sp. zn. 1 S 117/2014 zo dňa 04.12.2014 a vracia vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,43 eur, ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu č. [REDAKOVANÉ] do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

6. Krajský súd v podaní doručenom ústavnému súdu 31. marca 2015 na základe žiadosti ústavného súdu vo vyjadrení k podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky uviedol tieto skutočnosti: sťažovateľka „... sa návrhom, doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 13.06.2014, domáhala, aby súd po vykonanom dokazovaní zakázal odporcovi odmietat' alebo inak považovať za nepodané podania, vykonané v daňovom konaní elektronicky e-mailom a doplnené v listinnej forme poštou podľa ustanovenia § 13 ods. 6 DP, a aby súd prikázal odporcovi prijať podanie navrhovateľa v daňovom konaní zo dňa 30.04.2014, označené ako odvolanie voči rozhodnutiu zo dňa 11.04.2014 ako účinné. Alternatívne navrhla, aby súd zakázal odporcovi odmietat' alebo inak považovať za nepodané podania navrhovateľa vykonané v daňovom konaní elektronicky e-mailom a doplnené v listinnej forme poštou podľa ustanovenia § 13 ods. 6 DP bez toho, aby odporca vyzval najskôr navrhovateľa podľa ustanovenia § 13 ods. 8 DP na vykonanie podania aj prostredníctvom elektronickej podateľne finančnej správy, ak navrhovateľ túto povinnosť v zákonnej lehote nesplní. Ďalej sa domáhala, aby súd prikázal odporcovi vyzvať navrhovateľa podľa

ustanovenia § 13 ods. 8 DP na odstránenie nedostatkov podania navrhovateľa v daňovom konaní zo dňa 30.04.2014, označené ako odvolanie voči rozhodnutiu zo dňa 11.04.2014. Vykonaním tohto podania cez elektronickú podateľňu finančnej správy a pri splnení tejto povinnosti v lehote podľa ustanovenia § 13 ods. 8 DP prijať podanie ako účinné. Súčasne sa domáhala náhrady trov konania. ...

Krajský súd v Bratislave postupoval v predmetnej právnej veci sp. zn. 1 S 117/2014 podľa ustanovenia § 250v ods. 4 OSP a návrh zamietol s tým, že navrhovateľovi nebola náhrada trov konania priznaná podľa ustanovenia § 250v ods. 5 OSP...

Krajský súd v Bratislave mal z obsahu administratívneho spisu jednoznačne preukázané, že postup navrhovateľa pri podávaní odvolania nebol správny, keď tento namiesto prihlásenia sa do svojho jedinečného pracovného prostredia daňového subjektu prostredníctvom hesla po výbere typu autentifikácie blúdil po stránke finančnej správy bez autentifikácie. Prihlásenie sa do prostredia daňového subjektu je ponuka na stránke finančnej správy, do ktorej sa navrhovateľ preukázateľne neprihlásil, a tak bez zadania identifikátora a hesla nemohol podať odvolanie v elektronickej forme relevantným (účinným) spôsobom. Na tomto skutkovom základe mu odporca predmetným oznámením zo dňa 19.05.2014 oznámil, že takto podané odvolanie považuje odporca za nepodané, t. j. že ho odmieta, nakoľko toto podanie nebolo podané do elektronickej podateľne podľa ustanovenia § 13 ods. 5 Daňového poriadku, podľa ktorého podanie urobené elektronickými prostriedkami sa podáva prostredníctvom elektronickej podateľne podľa ustanovenia § 33 ods. 2 alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva. ...

Z obsahu spisu je nesporné, že navrhovateľ nepodal odvolanie riadne a včas v zmysle ustanovenia § 13 ods. 5 DP, v dôsledku čoho mu odporca listom oznámil, že toto jeho podanie považuje za nepodané, resp. že ho odmieta. Vyššie uvedený postup sa nemôže posúdiť ako nezákonný zásah v intenciách ustanovenia § 250v OSP, nakoľko odporca vo veci postupoval v zmysle platnej legislatívy, a preto Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky definičných zákonov nezákonného zásahu, na základe skutočnosti ktorej, postupujúc podľa ustanovenia § 250v ods. 4 OSP návrh ako nedôvodný zamietol.

V preskúmvanej veci ide skôr o situáciu, keď navrhovateľ, resp. jeho splnomocnený zástupca opomenuli podať odvolanie v písomnej forme riadne a včas, pričom v zákonnej lehote v snahe stihnúť odvolaciu lehotu sa snažili podať odvolanie formou elektronických prostriedkov, ktoré však neurobili v účinnej forme.“. Krajský súd zároveň ústavnému súdu na jeho žiadosť zapožičal na nahliadnutie podkladový spis sp. zn. 1 S 117/2014.

7. Daňový úrad podaním doručeným ústavnému súdu 7. apríla 2015 zaujal na žiadosť ústavného súdu stanovisko k predmetnej ústavnej sťažnosti a predložil kompletný spisový materiál konania, v rámci ktorého došlo k vydaniu rozhodnutia č. 9103309/5/1471101/2014 z 11. apríla 2014.

K sťažnostným námietkam sťažovateľky týkajúcim sa postupu daňového úradu zaujal daňový úrad toto stanovisko: «... dňa 30.4.2014 spoločnosť podala odvolanie voči rozhodnutiu zo dňa 11.04.2014 č. 9103309/5/1471101/2014 o vydaní rozhodnutia o zábezpeke. Toto podanie bolo podané na pošte v listinnej forme, zároveň aj e-mailom na adresu Daňového úradu Bratislava: duba-ba.kontakt (neslúži na podávanie podaní daňového subjektu v zmysle ust. § 13 ods. 5 DP v nadväznosti na ust. § 33 ods. 2 DP), a nie v zmysle DP do elektronickej podateľne.

Na základe písomného odvolania spoločnosti zaslal Daňový úrad Bratislava oznámenie zo dňa 14.05.2014 č. 9103309/5/1901167/2014 expedované 16.05.2014, prevzaté 19.05.2014 prostredníctvom splnomocnenej osoby (doručenka do vlastných rúk), ktorým bolo spoločnosti oznámené, že jej odvolanie zo dňa 30.04.2014 voči rozhodnutiu zo dňa 11.04.2014 č. 9103309/5/1471101/2014 o vydaní rozhodnutia o uložení zábezpeky sa považuje za nepodané, nakoľko v zmysle § 14 DP je povinný od 01.01.2014 doručovať všetky podania výlučne elektronicky do elektronickej podateľne. ...

... od 1.1.2014 sú daňové subjekty, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 14 ods. 1 DP povinné komunikovať elektronicky. Táto nová povinnosť sa vzťahuje na všetky podania, ktoré budú tieto subjekty doručovať finančnej správe elektronickými prostriedkami podľa ustanovenia § 13 ods. 5 DP, žalobca je povinný v zmysle uvedeného všetky daňové podania podávať správcovi dane len elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronickej podateľne alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej

správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom (ďalej len „ZEP“) osoby, ktorá ho podáva. ...

V zmysle § 13 ods. 7 DP sa podanie považuje za doručené dňom jeho prijatia do elektronickej podateľne, o čom sa zašle potvrdenie do elektronickej osobnej schránky daňového subjektu. Podania typu žiadosť, odvolanie, námietka a pod., ktoré subjekt po 1.1.2014 podá inak ako elektronicky, teda iným spôsobom, bude sa na podanie hľadieť akoby nebolo podané. DP nestanovuje správcovi dane povinnosť o uvedenej skutočnosti daňový subjekt informovať.

Odvolanie možno podať písomne alebo ústne do zápisnice. Pokiaľ má daňový subjekt povinnosť doručovať podania elektronicky, potom je daňový subjekt povinný odvolanie doručovať elektronickými prostriedkami. Nie je možné, aby daňový subjekt písomné odvolanie odovzdal na doručenie poskytovateľovi poštových služieb, resp. do podateľne u správcu dane. DP nevylučuje, aby daňový subjekt odvolanie podal ústne do zápisnice u správcu dane, ktorého rozhodnutie je odvolaním napadnuté.

Keďže pri spoločnosti nastal prípad, že napriek jej povinnosti doručovať podania (odvolania) elektronicky v zmysle § 14 DP ich doručila v listinnej forme, nakoľko si nesprávne vysvetlila pojem uvedený v poučení rozhodnutia. Z tohto dôvodu Daňový úrad Bratislava odvolanie spoločnosti nepovažoval za podanie, ktoré zakladá právne účinky. Aj keď sa v rozhodnutí v poučení uvádza „Odvolanie možno podať písomne...“ v tomto prípade je treba poukázať na skutočnosť, že ide o podanie, ktoré je potrebné podať elektronickými prostriedkami.

Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť bola povinná odvolanie voči rozhodnutiu Daňového úradu Bratislava zo dňa 11.04.2014 podať vyššie uvedeným spôsobom. Z tohto dôvodu sa odvolanie, ktoré spoločnosť podala v listinnej forme, považuje za nepodané.

O tom akou formou je potrebné podávať podania finančnej správe, majú mať vedomosť tie subjekty, ktorých sa ustanovenie § 14 ods. 1 DP týka. ...

Dňa 03.06.2014 podala spoločnosť prostredníctvom elektronickej podateľne vo veci rozhodnutia o zábezpeke na DPH úpravu sťažnosti na spôsob vybavenia podania, kde priložila notársky overené odpisy obrazoviek ako osvedčenie právne významnej skutočnosti, ktorá môže byť podkladom pre uplatnenie práv, alebo ktorou by mohli byť spôsobené právne následky.

Pri analýze postupu spoločnosti pri prihlasovaní sa do elektronickej podateľne (priložený opis obrazoviek k notárskej zápisnici) môže Daňový úrad Bratislava konštatovať, že spoločnosť nepostupovala správne a namiesto prihlásenia sa do svojho jedinečného pracovného prostredia daňového subjektu prostredníctvom hesla po výbere typu autentifikácie blúdil po stránke finančnej správy bez autentifikácie. Prihlásenie sa do prostredia daňového subjektu je absolútne prvá, neprehliadnuteľná, červeným označená ponuka na stránke finančnej správy. Spoločnosť sa preukázateľne neprihlásila do svojho jedinečného prostredia a bez zadania identifikátora a hesla sa pokúšala nájsť cestu do elektronickej podateľne.

Spoločnosť v súčasnosti účinne (elektronicky do elektronickej podateľne) podáva akékoľvek podania, ktoré smerujú voči Daňovému úradu Bratislava, bez výhrad.

Z uvedeného je zrejmé, že spoločnosť v čase podania predmetného odvolania podcenila právny a technický rámec, ktorý pojednával o elektronickej doručovaní podaní v zmysle príslušných ust. daňového poriadku.»

8. Sťažovateľka podaním doručeným 27. mája 2015 ústavnému súdu oznámila právne nástupníctvo obchodnej spoločnosti KECKA, s. r. o. (predtým DANE A 1, s. r. o.), ako i doplnenie podanej ústavnej sťažnosti. Uviedla, že «... má za to, že... svojím rozsudkom sp. zn. 1 S 117/2014 z 04.12.2014, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu. Návrh sťažovateľ podal na Krajskom súde v Bratislave pre ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy - Daňového úradu Bratislava (ďalej aj ako „DUBA“). Sťažovateľ v úplne rovnakej veci využil i iné prostriedky právnej ochrany podľa druhej hlavy piatej časti OSP a podal žalobu proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov. Súd však konanie o žalobe proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov svojím rozhodnutím zo dňa 25.03.2015 sp. zn. 2 S 134/2014 zastavil z dôvodu, že sťažovateľ v daňovom konaní proti rozhodnutiu DUBA opravný prostriedok podal a DUBA sa ním bez jasného zákonného dôvodu odmietol zaoberať. S touto argumentáciou súdu sa v celom rozsahu stotožňujeme. Máme však za to, že hoci je vec skutkovo jednoznačná, súdy v nej majú zásadne rozličné pohľady, čím dochádza k narušeniu právnej istoty a je o dôvod viac, prečo je nevyhnutné vec vrátiť na opätovné preskúmanie!

Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, ako je uvedené v petite sťažnosti zo dňa 10.02.2015.». Sťažovateľka zároveň ústavnému súdu predložila kópiu rozhodnutia krajského súdu

. k. 2 S 134/2014-53 z 25. marca 2015.

9. Následne podaním doručeným ústavnému súdu 20. júla 2015 sťažovateľka v reakcii na vyjadrenie krajského súdu, ako i stanovisko daňového úradu, ktoré jej boli zaslané zo strany ústavného súdu na vedomie, zdôraznila, že tak krajský súd, ako aj daňový úrad „... *len opakujú argumenty, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti nadväzoval. Nevyjadrili sa ani k jednému z týchto bodov, takže ich vyjadrenia sú vo veci úplne bez významu.*

Napríklad obaja nezmyselne opakujú argument o blúdení na stránke, hoci bolo zdôraznené, že išlo o postup presne podľa pravidiel na ktorých sami stavajú.

Argumenty sťažovateľa boli porušovateľovi viackrát opakované, zhrnuté a zdôraznené. Pokračujúci účelový prístup a nesúvisiace odpovede si nevieme vysvetliť inak, než len definitívne odmietnutie dodržania ústavných práv sťažovateľa.

Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje najmä dôvod č. 2 sťažnosti. Podľa nás je dostatočne zjavné, že neprimeranými formálnymi prekážkami pri uplatňovaní práv vyplývajúcich z podnikania (akými je aj odmietnutie odvolania v dôležitej daňovej veci) je obmedzená sloboda podnikania. Keďže sloboda podnikania je upravená predpismi, ktorými je SR priamo viazaná, rozhodnutie bez ich preskúmania je bez ďalšieho arbitrárne.

Nemožno obísť ani fakt, že odmietnutie položenia prejudiciálnej otázky porušovateľ ani nijak nezdôvodnil.

Vzhľadom na uvedené navrhujeme vyjadrenia porušovateľa a žalovaného prijať ako irelevantné a rozhodnúť podľa petitu sťažnosti.“

II.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, a k namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

13. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je

prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

14. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu v petite sťažnosti uvedených práv zaručených v ústave a v dohovore.

Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky tkvejúca v skutočnosti, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne vyložil ustanovenie § 250v OSP (keď konštatoval, že sťažovateľka mala vo veci postupovať podaním žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku), ako aj rozdielna rozhodovacia prax jednotlivých senátov krajského súdu v predmetnej otázke (bod 8). Sťažovateľka zároveň v súvislosti s napadnutým rozhodnutím zdôrazňovala odmietnutie predloženia prejudiciálnej otázky zo strany krajského súdu.

17. Ústavný súd si pre účely prípravy predbežného prerokovania sťažnosti v záujme objektívneho posúdenia skutočností uvádzaných v podanej sťažnosti a v súlade s ustanovením § 31 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyžiadal od krajského súdu, ako aj daňového úradu príslušné podkladové spisy, z ktorých mal následne po nahliadnutí do nich všetky skutočnosti uvádzané tak vo vyjadrení krajského súdu (a jeho napadnutom rozhodnutí), ako aj v stanovisku daňového úradu za preukázané.

18. Ústavný súd v kontexte sťažnostnej námietky sťažovateľky týkajúcej sa odmietnutia predloženia prejudiciálnej otázky zo strany krajského súdu s poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde (berúc do úvahy viazanosť ústavného súdu návrhom sťažovateľky na začatie konania, ktorá bola v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) konštatuje, že otázka návrhu sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP bola predmetom rozhodovania krajského súdu uznesením č. k. 1 S 117/2014-63 z 22. októbra 2014, ktoré však sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti (tak, ako i v samotnej ústavnej sťažnosti) nenapadla. Krajský súd uznesením č. k. 1 S 117/2014-63 z 22. októbra 2014 návrh sťažovateľky (v konaní o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy vedenom pod sp. zn. 1 S 117/2014) na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP z 1. októbra 2014 zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky pre navrhované prerušenie konania.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľka špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

19. Ústavný súd rovnako v rámci svojej judikatúry už vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

20. Sťažnostné námietky sťažovateľky sa v tomto smere sústreďujú na tvrdený nesprávny výklad a aplikáciu ustanovenia § 250v OSP zo strany krajského súdu. Sťažovateľka sa totiž domnievala, že v prípade neakceptovania podaného odvolania zo strany sťažovateľky daňovým úradom voči rozhodnutiu daňového úradu o určení zábezpeky na daň z pridanej hodnoty vo výške 340 000 eur na obdobie 12 mesiacov (bod 2) musí predsa existovať možnosť obrátiť sa na všeobecný súd v rámci inštitútu správneho súdnictva.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že *«... účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na*

svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím a tento trvá. Súdne konanie je zárukou, že súd uložením povinnosti odporcu nepokračovať v porušení práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy. Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy predstavuje subsidiárnu formu súdnej ochrany v správnom súdnictve, ktorú možno aplikovať iba v prípade, ak iná právna možnosť ochrany chýba.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 250v pojem „zásah“ nedefinuje, jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z citovaného ustanovenia však vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie je možné považovať za rozhodnutia alebo individuálne akty. Judikatúra považuje taký zásah za nezákonný, resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúcich v postupoch orgánov verejnej správy alebo v činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv, napríklad porušenia práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva a podobne. Takýto zásah orgánu verejnej správy, súd nemôže zrušiť, môže však správnenému orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval a ak je to možné správnenému orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom.

Súd v preskúmvanej veci prioritne posúdil, či došlo k naplneniu jednotlivých znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený vo vyššie citovanom ustanovení § 250v OSP, teda či ide o návrh, v ktorom právnická osoba (navrhovateľ) mohol byť ukrátený na svojich právach, resp. právom chránených záujmoch, či ide o nezákonný zásah orgánu verejnej správy, či tento zásah nie je rozhodnutím, Či tento zásah bol zameraný priamo proti právnickej osobe, či dôsledky trvajú, resp. či hrozí ich opakovanie a či navrhovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a či návrh bol podaný v zákonnej lehote.

Z citovaného ustanovenia vyplýva aj negatívne vymedzenie a síce, že návrh nie je úspešný, ak sa navrhovateľ domáha iba určovacieho výroku, že zásah je alebo bol nezákonný.

Krajský súd v Bratislave posúdil návrh navrhovateľa v intenciách vyššie uvedených definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený v ust. § 250v OSP a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Podľa názoru Krajského súdu v Bratislave navrhovateľ nepreukázal, že by boli splnené podmienky stanovené OSP na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. ...

Zdaniteľná osoba, ktorá podala žiadosť o registráciu pre daň z pridanej hodnoty podľa § 4 ods. 1 alebo 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH (ďalej len „zákon o DPH“), je povinná zložiť zábezpeku na daň z pridanej hodnoty zložením peňažných prostriedkov na účet daňového úradu, alebo bankovou zárukou poskytnutou bankou bez výhrad na obdobie 12 mesiacov v prospech daňového úradu vo výške požadovanej zábezpeky, ak je naplnená jedna z podmienok uvedených v § 4c ods. 1 písm. a) - d) zákona o dani z pridanej hodnoty. V súlade s § 4 ods. 2 citovaného zákona, daňový úrad určuje žiadateľovi o registráciu pre daň z pridanej hodnoty zábezpeku na daň, ktorá môže byť najmenej 1 000 eur najviac 500 000 eur. Pri určení výšky zábezpeky na daň prihliada daňový úrad na riziko vzniku nedoplatku na dani z pridanej hodnoty zdaniteľnej osoby.

V preskúmvanej veci v súlade s § 4 ods. 1 písm. c) bod 1 zákona o DPH v znení neskorších predpisov, Daňový úrad Bratislava na základe zistenia, že konateľ/spoločník odporcu (žiadateľa o registráciu pre daň z pridanej hodnoty) je/bol konateľom právnických osôb Cesare, s.r.o. a Nubat, s.r.o., ktoré majú, resp. mali nedoplatok na DPH 1 000 eur a viac, ktorý ku dňu podania žiadosti o registráciu pre daň z pridanej hodnoty nebol zaplatený a ktorý vznikol v období, v ktorom konateľ, resp. spoločník bol konateľom vyššie uvedených právnických osôb, určuje povinnosť zložiť zábezpeku na daň z pridanej hodnoty.

V súlade s ust. § 4c ods. 1 písm. c) bod 2 citovaného zákona, daňový úrad určil navrhovateľovi, ako žiadateľovi o registráciu pre DPH zábezpeku na daň, nakoľko právnickej osobe Send - ADP Šancová, s.r.o., bola zrušená registrácia pre daň podľa § 81 ods. 4 písm. b) 2 bodu zákona o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a skutočností, ktoré sú dôvodom na zrušenie registrácie pre daň, nastali v období, v ktorom táto fyzická osoba bola konateľom tejto právnickej osoby. Pri určení výšky zábezpeky na daň, daňový úrad prihliadol na riziko vzniku nedoplatku na DPH zdaniteľnej osoby.

Na základe týchto skutočností Daňový úrad Bratislava rozhodol, že žiadateľovi (navrhovateľovi) rozhodnutím zo dňa 11.4.2014 uložil navrhovateľovi povinnosť uhradiť 340 000 eur ako zábezpeku na DPH. Dňa 30.4.2014 navrhovateľ voči tomuto rozhodnutiu podal odvolanie. Toto odvolanie bolo podané na pošte v papierovej forme a súčasne aj e-mailom na adresu odporcu: duba-ba.kontakt. Oznámením zo dňa 14.5.2014 č. 9103309/5/1901167/2014 bolo navrhovateľovi oznámené, že jeho odvolanie zo dňa 30.4.2014 proti rozhodnutiu zo dňa 11.4.2014 o vydaní rozhodnutia o uložení zábezpeky, sa považuje za nepodané, nakoľko v zmysle § 14 DP je tento povinný od 1.1.2014 doručovať všetky podania výlučne elektronicky do elektronickej podateľne.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že postup navrhovateľa pri podávaní odvolania nebol správny, keď tento namiesto prihlásenia sa do svojho jedinečného pracovného prostredia daňového subjektu prostredníctvom hesla po výbere typu autentifikácie blúdil po stránke finančnej správy bez autentifikácie. Prihlásenie sa do prostredia daňového subjektu je ponuka na stránke finančnej správy, do ktorej sa navrhovateľ preukázateľne neprihlásil a tak bez zadania identifikátora a hesla nemohol podať odvolanie v elektronickej forme relevantným (účinným) spôsobom. Na tomto skutkovom základe mu odporca predmetným oznámením zo dňa 19.5.2014 oznámil, že takto podané odvolanie považuje žalovaný za nepodané, t. j. že ho odmieta, nakoľko toto podanie nebolo podané do elektronickej podateľne podľa § 13 ods. 5 DP, podľa ktorého podanie urobené elektronickými prostriedkami sa podáva prostredníctvom elektronickej podateľne podľa § 33 ods. 2 alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva.

Z vyššie citovaných ustanovení podľa názoru súdu nesporne vyplýva, akou formou, resp. spôsobom umožňuje daňový poriadok podávanie odvolaní vo forme elektronických prostriedkov.

Z obsahu spisu je nesporné, že navrhovateľ nepodal odvolanie riadne a včas v zmysle ust. § 13 ods. 5 DP, v dôsledku čoho mu odporca listom oznámil, že toto jeho podanie považuje za nepodané, resp. že ho odmieta.

Vyššie uvedený postup súd nemohol posúdiť ako nezákonný zásah v intenciách ust. § 250v OSP.

Súd dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky definičných zákonov nezákonného zásahu, preto postupujúc podľa § 250v ods. 4 OSP návrh ako nedôvodný zamietol. Keďže navrhovateľ v konaní nebol úspešný, súd mu nepriznal náhradu trov konania (§ 250v ods. 5 OSP).

V preskúmvanej veci ide skôr o situáciu, keď navrhovateľ, resp. jeho splnomocnený zástupca opomenuli podať odvolanie v písomnej forme riadne a včas v zákonnej lehote, v snahe stihnúť odvolaciu lehotu, sa snažili podať odvolanie formou elektronických prostriedkov, ktoré však neurobili v účinnej forme.».

21. Ústavný súd konštatuje, že nie je skutkovým súdom, a preto v intenciách mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posúdil len to, či napadnutý rozsudok krajského súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležité odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných (podzákonných) noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

22. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd zamietol návrh sťažovateľky v konaní o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver krajského súdu v napadnutom rozhodnutí nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

23. V napadnutom rozhodnutí krajského súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej

a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP), nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo krajský súd návrh sťažovateľky zamietol.

24. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 839/2015 zo 17. decembra 2015, v rámci ktorého ústavný súd skutkovo temer identickú ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti skutkovo obdobnému napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 6 S 118/2014 z 5. júla 2015 (vo veci návrhu navrhovateľky sťažovateľky na poskytnutie ochrany pred nezákonným zásahom odporcu daňového úradu) rovnako odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. V nadväznosti na sťažovateľkou namietanú a zdôrazňovanú rozdielnu prax jednotlivých senátov krajského súdu v posudzovanej otázke (bod 8) ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podstatné je, či sú odlišné názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (mutatis mutandis I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08).

26. Podľa názoru ústavného súdu výklad krajského súdu uvedený v napadnutom rozhodnutí nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neopodstatnenosti, pretože ho možno považovať za ústavne konformný. Neprichádza preto do úvahy, aby ústavný súd do namietaných záverov krajského súdu zasiahol.

Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených skutočností, odmietol sťažnosť sťažovateľky v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a rozhodol tak, ako uviedol

v enunciáte tohto uznesenia. Keďže bola sťažnosť odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

27. Ústavný súd v závere poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Hoci splnomocnenie doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo vadu neurčitosti, pretože v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, ústavný súd vzhľadom na iný dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil pri svojom ďalšom postupe od odstraňovania tohto nedostatku náležitostí.

Pozornosti ústavného súdu rovnako neušlo, že v doručenom splnomocnení bol pravdepodobne mylne uvedený dátum udelenia plnej moci zo strany sťažovateľky jej splnomocnenému zástupcovi dňa „02.08.2015“, čo by „časovo“ predchádzalo nielen dátumu, kedy bola ústavná sťažnosť spísaná (t. j. 10. februára 2015), ale i samotnému dátumu doručenia sťažnosti ústavnému súdu (t. j. 12. februára 2015). Rovnako sa udelené splnomocnenie týkalo len „... zastupovania splnomocniteľa pred Ústavným súdom SR... vo veci porušovania práva na súdnu a inú právnu ochranu...“, t. j. týkalo sa „len“ čl. 46 ústavy, a nie aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý bol v petite sťažnosti (bod 5) napadnutý.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2016